

Capítol 2

Arribarà un dia en què tothom aprengui que algú que mai no s'arrisca, tampoc mai perdrà res. Quan aquest dia arribi, les persones oblidaran els motius que les mantenen vives.

—Li ho repeteixo, senyoreta, el meu nom és Joan Castells i Pallarès, sóc cap d'unitat d'agents de camp en la divisió d'operacions del cos. Tinc l'autorització estàndard per accedir a documents classificats de l'agència, i necessito consultar aquests documents avui mateix! Perquè són molt importants per una investigació en curs que duc personalment. No, no tinc l'imprès firmat de la Divisió de Sistemes d'Informació Policial. No, cap d'unitat d'agents de camp. De la Comissaria Central dels mossos d'esquadra de Barcelona. Si, de Barcelona, de la Central. No, em sembla que no ens hem entès, li repeteixo que necessito aquesta informació, és molt important! No, ja ho sé, però és que no em cal extreure cap document, només es tracta d'una consulta! Si, l'entenc, però intenti entendre'm vostè a mi, només haig de veure uns documents durant uns minuts i l'únic problema que hi

ha és un simple tecnicisme... Si, molt bé, d'acord, ja tornaré a trucar!

Res a fer, des de que recentment s'havia aconseguit calmar la situació després de la desaparició sobtada de la reina de la nit, els alts càrrecs de l'administració havien arxivat, protegit i aïllat amb pany i clau tota la informació, registres, i expedients que guardaven relació amb ella, prohibint-hi l'accés pràcticament a tothom. Després de dotze anys servint en el cos dels mossos d'esquadra i de guanyar-me dues medalles al mèrit policial, ni tan sols jo tenia permès accedir a la informació que necessitava per resoldre aquell cas, del que cap altre policia no podia ni volia saber-ne res. Tot allò tristament formava part de rutina de la comissaria, cada vegada que un cas aixecava pols i es tornava massa polèmic o popular als diaris, els alts càrrecs s'estimaven més tancar-se en banda. Posaven a un equip dels que consideraven els millors agents a resoldre el cas assegurant-se de que ningú més hi pogués ficar el nas o filtrar res als medis.

Jo, per la meva banda, ho tenia particularment difícil per accedir a la informació que tenia la policia, després de que la meva absència durant el passat dimecres no hagués passat ni de bon tros desapercebuda. Quan a la fi la feina i l'estrès havien començat a baixar i la rutina de treball s'havia reimplantat, els meus subordinats m'havien estat buscant perquè els assignés noves tasques, i per posar-me al dia de les que estaven duent a terme, i també el senyor Maurici, que volia parlar amb mi de temes

logístics. Quan el dimecres anterior a la tarda havien vist que havia abandonat el meu torn sense dir res a ningú, i que no només no contestava al telèfon si no que a l'endemà tampoc havia aparegut fins a última hora de la tarda, vaig entrar oficialment a la llista negra, cosa que eliminava qualsevol possibilitat que pogués haver tingut de participar en cap cas important, almenys durant una bona temporada, fins que consideressin que tornava a ser “digne de confiança”.

Des del passat dijous, quan m'havia presentat a comissaria després de sentir els missatges a la bústia de veu, la situació amb els meus caps i concretament amb el senyor Maurici era extremadament tensa tenint en compte la bona relació que havia tingut sempre amb tots ells durant els últims anys.

Ja feia gairebé una setmana que ningú no sabia res de la reina de la nit, però jo no tenia cap intenció de rendir-me. Tot i estar com estava, en el punt de mira per les meves faltes, no podia deixar que res em distraigués o m'apartés del meu objectiu, que era aconseguir la informació classificada intentant convèncer els companys de l'arxiu.

Aquell dilluns, després d'un cap de setmana que jo havia tingut lliure però sense res a fer, tots els agents en nòmina de la comissaria, tant de l'oficina com de camp, callaven i ocupaven el seu temps en altres casos o tasques que no guardaven cap relació amb la reina de la nit, ja que era sabut per tots que ficar-se en alguns casos grossos on els caps no demanaven col·laboració als de la part baixa de l'escalafó significava enfangar-se i provocar que probablement els superiors no ens

miressin mai més amb bons ulls. Coneixent la manera de procedir dels peixos més grossos de l'agència, no es trencarien el cap per una prostituta que s'havia fet famosa entre els seus clients i que probablement havia marxat de la ciutat després d'haver acumulat una petita fortuna suficient per retirar-se. Arxivarien el cas i deixarien que els anys hi caiguessin a sobre, fins que prescrivís, abans d'investigar el que els hi devia semblar una falsa alarma que si no es tractava amb prou cura podia fer mal a molta gent important de Barcelona en va.

Però qualsevol persona amb dos dits de front que hagués vist alguna vegada a la reina de la nit sabia tant bé com ho sabia jo que un fet tant greu com aquell no s'oblidaria fàcilment, ja que érem masses els que d'alguna manera o altra estàvem lligats a ella, i no podíem seguir amb les nostres vides com si res sabent que podia haver-li succeït alguna cosa molt greu. Jo personalment, ni tan sols contemplava la possibilitat que hagués decidit marxar així com així, i d'un dia per l'altre. Estava realment preocupat per ella.

Havia arribat el moment d'enfangar-me, m'havia proposat arribar al final d'aquell tema per poder enterrar tot el que havia viscut des de que l'havia conegut sis mesos enrere, i estava decidit a utilitzar totes les eines de què pogués disposar per aconseguir-ho.

Després d'una altra trucada inútil als responsables de l'arxiu central, vaig decidir deixar morta aquella via per trobar respostes, almenys de moment, i centrar-me en el tema pendent que ja no podia ajornar més i que

de fet podia costar-me la meva feina i, per tant, la meva posició privilegiada a l'hora d'investigar i buscar pistes. El senyor Maurici ja m'havia llençat una bona col·lecció de reprimendes i amenaces només veure'm el dijous anterior, però allò no havia estat res comparat amb el que m'havia comunicat que m'esperava. Al Maurici Peña, per molt que fos el meu cap, ja feia anys que li tenia ben agafat el punt, i algunes vegades que m'havia pres una llibertat que no em pertocava, o que l'havia espifiada amb algun cas, l'havia pogut fer anar una mica per on jo havia volgut, calmant-lo o convencent-lo i així evitant-me alguns maldecaps. Era un bon home i jo l'apreciava molt, però haig de reconèixer que no destacava per la seva intel·ligència, i que més d'una vegada em vaig aprofitar una mica de la seva bona fe. Però aquell cop la cosa semblava greu de veritat, i és que el cap d'Assumptes Interns del cos m'havia estat reclamant al seu despatx des de que jo havia tornat després del meu polèmic dia lliure.

Que algun dels xupa tintes d'assumptes interns busquessin a un agent de la comissaria en concret no era mai un bon senyal, més aviat tot el contrari. Però que el cap de tot el departament d'AI reclamés a un agent que ni tan sols coneixia personalment al seu despatx, feia que es pogués esperar qualsevol cosa d'aquella reunió. D'acord, havia faltat a la feina de manera injustificada, i portava acumulats alguns retards i faltes lleus durant les últimes setmanes (dels dies que seguien a les nits que passava despert observant a la reina de la nit, quan mort de son al matí següent era incapaç de rendir), però no creia que

hagués fet res tant greu com perquè si haguessin de ficar els d'assumptes interns. Què podia voler de mi, què podia haver descobert que em comprometés?

Lluit al meu pas una rectitud, una professionalitat i una calma que ni de bon tros experimentava, vaig anar sota la mirada dels agents que m'anava creuant o que treien el cap de les diferents oficines preses del morbositat de la situació cap al despatx del tal Alfons Vilalta, el cap dels caps de la divisió d'assumptes interns dels mossos d'esquadra.

Jo no el coneixia personalment, però des de que el senyor Maurici m'havia dit que m'havia citat havia estat retardant la reunió, i havia aprofitat el poc temps per intentar saber-ne alguna cosa. Per la comissaria no hi tenia masses amistats, de fet no vaig sentir ni una sola cosa bona sobre ell. M'imaginava un home d'avançada edat, després d'haver acumulat prou mèrits a la seva carrera per convertir-se en un dels membres més importants del cos, i amargat. El típic estirat que desconfia de tothom i que gaudeix castigant qualsevol error per sentir-se temut i poderós, i així eclipsar tots els seus possibles complexos. Aquella era la imatge que m'havia fet de l'Alfons Vilalta després de tots els rumors que havia sentit sobre ell.

Va ser una completa sorpresa comprovar com n'anava d'errant, quan després de picar suaument a la porta del seu despatx em van donar des de dins el permís per entrar, i un cop a dins em vaig trobar amb un home que no devia tenir més de trenta-cinc anys assegut en una butaca de pell sintètica de color negre. Vell no ho era, però no vaig tardar massa estona en

comprovar que d'amargor n'estava igualment ple. La primera impressió que em va donar, presidint aquell ampli despatx del que teòricament havien de sortir moltes de les decisions més importants de la comissaria, era que havia de ser el familiar d'algun peix gros, que l'hauria col·locat darrere d'aquella taula amb algun ajudant que li fes discretament gran part de la feina. Però quan em va saludar, tant segur de sí mateix, i em va convidar a seure en una de les cadires que tenia encarades al seu escriptori, mentre m'hi acostava vaig veure l'expressió ferma i implacable que duia impresa al rostre, i els seus ulls petits i vius analitzant ràpida i metòdicament la meua pinta desendreçada. Feia un mig somriure d'hospitalitat mentre esperava per poder entrar en matèria, tant fals que em feia posar nerviós. Vaig veure clar que es tractava d'una d'aquelles persones amb les que tothom preferia tenir el mínim tracte possible, perquè era molt difícil no sentir-s'hi incòmode.

Un cop em vaig haver assegut, el primer que va fer, sense treure'm encara els ulls del damunt (cosa que no deixava d'intranquil·litzar-me), va ser treure una carpeta grisa d'un dels calaixos de l'ampli escriptori i dipositar-la amb cura al davant meu. Nerviós sota la seva mirada, tensa i incisiva, i degut a aquell silenci incòmode que tant pesava sobre l'ambient carregat que jo ja havia notat des que havia entrat, vaig decidir esperar allà assegut i callat uns segons de cortesia, i després de comprovar que no tenia cap intenció d'iniciar ell la conversa, vaig haver de ser jo qui trenqués el silenci:

—Li demano disculpes pel retard, com ja sabrà portem uns quants dies amb molta feina i molt de moviment, i no m'ha estat possible venir abans.

El jove i pintoresc alt càrrec que tenia al davant va escoltar amb molta atenció cadascuna de les meves paraules, com si les volgués analitzar una a una, i quan vaig tornar a callar es va incorporar des del respall de la seva flamant butaca, i em va respondre mirant-me directament als ulls.

—Si que és estrany. No porto tants anys com vostè treballant aquí, no obstant això no em constava que la situació en aquesta oficina, sent la general i per tant la més gran i una de les més importants de tot el país, fos tant... caòtica.

Va fer una lleu ganyota en pronunciar aquesta última paraula, com si li resultés desagradable.

—Senyor Castells, el seu retard no és d'uns minuts ni d'unes hores, estem parlant de dies. L'importaria aclarir-me com és que aquesta desorganització interna l'ha afectat tant com per haver de retardar una cita important com és aquesta, tenint en compte que durant les últimes setmanes rarament s'ha dignat a arribar a la seva hora, o directament, a aparèixer pel seu lloc de treball durant la seva jornada laboral? De fet, si no vaig errat, avui mateix no ha entrat vostè a treballar fins a prop de dos quarts de deu, i el seu torn començava a les nou, és correcte?

—Mmmm, si, és correcte, però pretenia compensar tot el temps perdut un cop tancat un assumpte, que, si li sóc sincer, és cert que últimament m'ha distret una mica de la meva feina quotidiana.

Era el primer cop en la meua carrera que algú em demanava explicacions per alguna incidència tant greu com les que portava acumulant amb una expressió tant despreocupada. De fet, era la primera vegada que em cridaven l'atenció per haver comés una incidència greu. Era difícil de determinar si el tímid somriure que em dirigia l'Alfons Vilalta des que havia començat a parlar era de to burleta o més aviat de complicitat, tot i que jo em decantava clarament per la primera opció.

D'un discret cop d'ull mentre parlava vaig poder comprovar que el seu escriptori estava impol·lut i totalment endreçat, com la resta de la cambra. No tenia res a sobre del taulell excepte un parell d'objectes decoratius i una carpeta grisa tancada que havia tret feia tan sols uns segons. Ell mateix duia un vestit fet a mida que es veia d'una hora lluny que costava un ull de la cara, un cabell negre engomat i repentinat i una posició recta i fixe assegut a la seva cadira. Després d'escoltar amb paciència la meua resposta va continuar atacant-me, ja amb una mica menys de delicadesa.

—En primer lloc, no l'he fet venir per escoltar les seves excuses de pati d'escola, si no per advertir-lo de que s'està jugant una taca inesborrable en el seu full de servei. Per molts mèrits que hagi acumulat i per molts anys que hagi passat sent un agent modèlic, això ara no

li dóna dret a un tracte preferent, si no que l'obliga a seguir mantenint una trajectòria impecable, per així donar exemple a la resta dels agents d'aquesta comissaria, sobretot als que estan a les seves ordres. Començarà aquesta mateixa setmana a recuperar totes i cadascuna de les hores que deu a aquesta oficina, i a veure si almenys podem fer que en pocs mesos quedin totes quadrades. Quan acabem la reunió li enviaré per correu electrònic un calendari amb els seus nous torns, i més val que aquesta vegada els segueixi al peu de la lletra.

Aquell home començava a provocar-me calfreds. M'estava deixant anar una esbroncada sense moure un sol múscul del cos per sota del coll. Mentre parlava semblava una maleïda estàtua, amb el cos rígid i la cara de pòquer, excepte pels llavis que no paraven mai, i aquells ulls que semblaven buscar alguna cosa en la meva pròpia mirada, que jo ja no sabia ben bé cap a on dirigir. El temps semblava aturar-se en aquell despatx, i jo només volia que aquell home acabés de parlar i em deixés en pau.

—Si, és clar, de seguida les començaré a recuperar.

Al veure's interromput, va obrir momentàniament els ulls en senyal de sorpresa, i el mig somriure que havia acompanyat els seus silencis des que havia entrat al despatx es va esvaïr. Va baixar de nou les celles, i se li va quedar cara de pocs amics. En comprovar que me n'havia adonat de que no li agradava que el tallessin, es

va animar a prosseguir.

—Ara ja està advertit, no se la torni a jugar, perquè de la pròxima relliscada que cometi faré que en quedi constància, li ho puc assegurar. Però ara anem al motiu principal pel que és aquí. En aquesta carpeta hi ha uns documents que, atenent al registre de trucades internes de l'oficina, a vostè li interessava molt donar una ullada. Exposi'm el motiu, si no li importa.

A aquelles alçades ja n'estava convençut, el somriure que de nou tornava a lluir després de desconcertar-me d'aquella manera era completament sincer. Estava clar que gaudia portant el rumb de la conversa per on volia i aconseguint tota la meva atenció i submissió a cada cosa que deia. No sabia d'on carai havia sortit aquell tarat, però no m'importava mentre el pogués deixar mig content i no em tornés a citar mai més en privat. En acabar de parlar, es va enretirar en el seu seient i va esperar la meva resposta, assaborint el meu nerviosisme, que ja era més que evident, mentre jo pensava en què li havia de dir, després de que m'hagués posat contra les cordes.

La carpeta descansava encara sobre la taula, entre nosaltres dos. Totes les respostes que necessitava probablement estaven allà mateix, davant meu, però no podia simplement estirar el braç i agafar-les. En lloc d'això, vaig haver de seguir-li el joc i amb una terrible sensació d'impotència, compartir alguns dels meus pensaments amb aquell cretí, ometent o canviant moltes parts de la història perquè no hi veiés

implicació personal per part meva, i per quedar-me amb algunes cartes sota la màniga, per si de cas.

Em va treure el mínim que jo esperava que necessités per comprendre el motiu de la meva intenció d'accedir a aquells documents, i en cap moment vaig mencionar res sobre la meva implicació emocional en el cas, disfressant així el seguiment que havia fet de pura labor policial. No crec que l'enganyés, però almenys així vaig poder sortir del pas sense haver de respondre a més preguntes indiscretes i incòmodes.

La prova definitiva de que no es fiava de mi ni de les meves explicacions va quedar reflectida quan, abans de fer-me fora amablement del seu despatx, va endreçar la carpeta grisa dins d'un dels calaixos de la seva taula, i va deixar anar un parell d'indirectes referents al fet que jo no arribaria a saber si els documents que hi havia a dins deien realment alguna cosa d'interès.

Simulant indiferència, vaig sortir del seu despatx, a esperar a que acabés la jornada laboral. Aquell dia no marxaria com sempre a les dues fins l'endemà, a partir de llavors, com havíem quedat amb l'Alfons Vilalta (o com, més aviat, havia decidit que quedéssim), recuperaria totes les hores que durant els últims mesos havia perdut o “desaprofitat” seguint un cas que no em pertocava durant les tardes de dilluns a divendres, i fent un torn de guàrdia de quatre hores a les nits del cap de setmana. M'ho havia comentat abans de que marxés, segurament perquè volia veure en directe la meva reacció. Poc després vaig veure el calendari des del meu propi ordinador, amb la organització de les setmanes següents. Evidentment, era indignant el nou

calendari d'hores de feina que m'havia imposat, però no irregular, ni molt menys il·legal. Es notava que havia anat amb cura de no posar cap nombre d'hores seguides o hores setmanals totals per sobre del màxim que permetia la llei en la meva situació, i que tot i així s'ho havia muntat de manera que em fos especialment difícil combinar la feina amb la meva vida privada i els meus assumptes personals. Vaig passar els cinc minuts que m'havia estat rellegint el nou calendari insultat mentalment aquell dèspota, i fent un esforç per aparentar conformitat li vaig respondre el correu electrònic, acceptant el calendari ja que de fet no tenia cap altra opció. De moment no em quedava més remei que callar. El Vilalta era intel·ligent, però jo també, i en el fons els dos sabíem que allò no havia acabat. Abans o després acabaria trobant una manera d'arribar fins al fons de la qüestió.

Van anar passant els dies, i a la feina cap dels meus companys no movia un sol dit per ajudar-me, ni tan sols els que durant molt de temps havia considerat amics. Ningú tenia cap intenció de mullar-se per mi ni per aquell cas que havien arxivat sense resoldre. I ells es deien policies? Quina colla de desagraïts, d'oportunistes, que després d'anys deixant-me la pell en cada cas que m'havien assignat, de col·laborar amb altres casos que ni tan sols em pertocaven i de fer hores extres per ajudar-los sense demanar cap reconeixement ni recompensa a canvi, en aquell moment em donaven l'esquena. Tot el que havia aconseguit extreure dels arxius de la policia després de revisar un per un els antecedents de cadascuna de les noies d'entre divuit i

trenta-cinc anys residents a la ciutat era que cap de les que tenia alguna sanció, multa, o càrrec en el seu historial era la que jo estava buscant. Tots els historials que havia estat consultant portaven una foto adjunta, i si la fitxa de la jove desapareguda hagués figurat entre elles de segur que l'hauria reconegut a l'instant. Per tant, fos qui fos, aquella noia no havia tingut mai cap problema amb la llei o directament amb la policia, un fet molt poc freqüent, per no dir estrany, en una noia de Barcelona relativament coneguda que exercia la prostitució activament i sense amagar-se de ningú. En aquells temps que corrien, quantes persones podien dir que no havien tingut mai una falta lleu, ni tan sols una multa d'aparcament?

No podia arriscar-me a buscar en bases de dades més exhaustives, si ho feia deixaria un rastre que el Vilalta no tardaria gaire en trobar. No l'havia tornat a veure des de que havia estat al seu despatx, però des d'aquell dia m'havia sentit bastant cohibit per les seves paraules. M'havia deixat clar que estava ben bé a sobre meu, vigilant-me, i almenys durant un temps havia d'anar amb molt de compte si no volia donar-li un motiu perquè em fes fora del cos.

El fet que la reina de la nit no tingués ni el més mínim antecedent a mi em costava molt de creure, per mi estava bastant clar que algú els havia fet desaparèixer, o els havia canviat de lloc, com la resta de la informació custodiada del cas a la que pràcticament ningú no podia accedir. Una altra via morta, em vaig dir mentre buscava en l'últim bloc de registres, sense cap esperança de trobar-hi res.